VÝPRAVA NA DRAČÍ OSTROVY

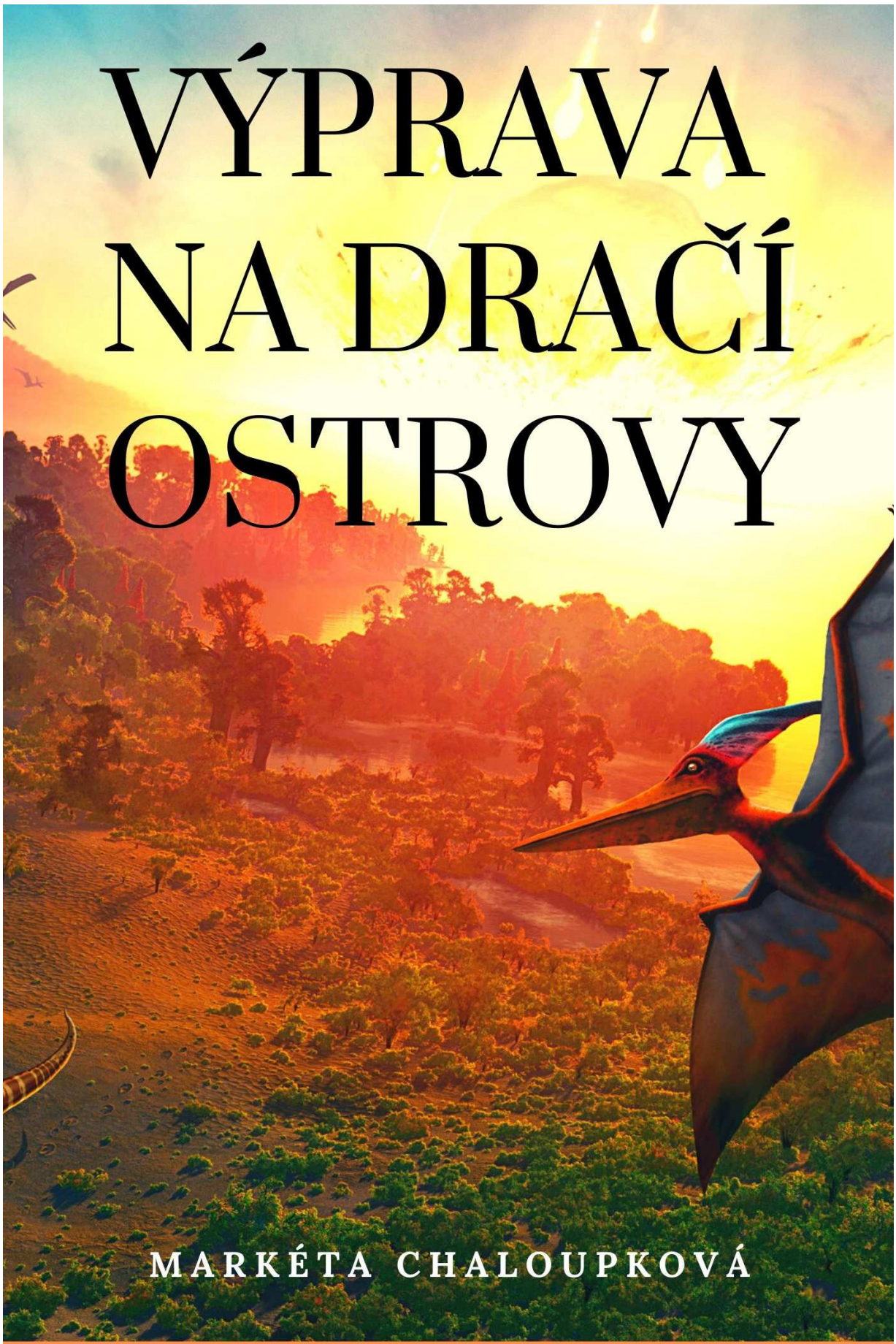

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

2. DÍL SÉRIE STRÁŽCE TAJEMSTVÍ

VÝPRAVA NA DRAČÍ OSTROVY

Markéta Chaloupková

Výprava na Dračí ostrovy
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová, Dana Rudolfová

Nakladatel:
Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-6-5

Obsah

Katamarán ... 5
Plavba na Dračí ostrovy ... 7
První z ostrovů ... 9
Draci ... 11
Na hlavní ostrov ... 15
Setkání ... 18
Jezero ... 20
Žraločí pobřeží ... 23
Stavba domu ... 29
Dračí hora ... 32
Ostrůvky ... 38
Život na ostrově ... 42
Výprava k vraku ... 44
S Tomem na ostrůvcích ... 47
Hospodářství ... 50
Chatka ... 55
Čtvrtý ostrůvek ... 58
Léto ... 61
Na otevřené moře ... 63
Rozhovor ... 68
Ve vesnici námořníků ... 70
Žádost o ruku ... 72
Rozbitá lampa ... 74
Putování ... 77
Zlatý potok ... 80
Setkání ... 82
V jiném světě ... 88
Znovu na Dračích ostrovech ... 89

Katamarán

Nataniel stál před hospodou, kde vysedávali s korbeli v ruce statní námořníci, a čekal, až se ti chlapíci uklidní. Smáli se totiž, až se za břicha popadali. Nataniel strávil celý večer tím, že obcházel všechny rybáře, kapitány a námořníky v přístavu a každého se ptal, jak by se dostal na Dračí ostrovy. Doufal, že ho tam bude někdo za peníze ochotný odvézt, ale nikdo takový se nenašel. A tak tady teď stál a položil jim jinou otázku: „Jak by se na Dračí ostrovy dostal sám? Dala by se někde koupit loď tak malá, aby ji zvládl sám ovládat a aby na ni měl peníze?“

Jeden námořník si utíral slzy, jak se zalykal smíchy a další vypadal, že snad spadne ze židle.

„Na takovou hloupost rovnou zapomeň,“ řekl další muž, který se sice nesmál, ale také vypadal pobaveně.

„Víš, proč se ty ostrovy jmenují Dračí? Protože tam žijí draci! Slupnou tě k snídani jako malinu!“

„Jak to vlastně můžete vědět, když tam nikdo nikdy nebyl?“ zamračil se Nataniel.

„Kdo říká, že tam nikdo z nás nikdy nebyl?“ podíval se na něho jeden ze starších námořníků.

„Vy jste tam byl?“ obrátil se na něho Nataniel. „Ptal jsem se totiž už snad každého v přístavu a ještě jsem na nikoho, kdo by tam byl, nenarazil.“

„Protože každý, kdo se o to pokusil, skončil už dávno v dračím žaludku,“ přidal se kdosi.

„Víš, proč se říká, že ještě nikdo nikdy neviděl draka?“ zasmál se jiný námořník. „Protože pokud ho někdo viděl, tak to bylo to poslední, co kdy v životě spatřil.“

Onen starší námořník se opět ujal slova. „Kdysi jsme tam zastavili, když jsme potřebovali nutně nabrat vodu. Bouře nás zahnala do těch míst a my už byli úplně bez zásob. Vylodili jsme se na jednom z těch menších ostrůvků souostroví, vodu jsme tam sice nenašli, ale natrhali jsme si tam aspoň kokosové ořechy. A ty potvory jsme viděli. Létaly nám celou dobu nad hlavou a zřejmě to považovaly za zajímavou podívanou. Byli obrovitánští a byla jich tam spousta. Myslím, že měli rozpětí křídel tak deset metrů. Nevypadali vyloženě jako draci. Spíš jako něco mezi netopýrem a ptákem s takovým divným dlouhým ocasem. Měli zobáky plné malých zubů, a pak jeden z nich zaútočil na našeho psa. Naštěstí se mu podařilo utéct mezi stromy a tam se za námi ta příšera nevydala. Každopádně to bylo děsivé. Ale mám od té doby aspoň co vyprávět.“

„Neznáte náhodou někdo muže, který se jmenuje Ralf Drak?“ položil jim Nataniel svou další otázku.

„A jak si myslíš, že se jmenoval ten šílenec, který nám poručil tam přistát? Od té doby se mu tak říkalo. Ale starýho Ralfa jsem neviděl už aspoň pět let.“

„Ralf Drak možná někdy před třinácti lety unesl malou holčičku s rudými vlasy,“ podíval se na něho Nataniel tázavě. „Neviděl jste ho někdy někdo s takovým dítětem?“

Tentokrát se ozval jiný z mužů. „Unesl? Vždycky o ní říkal, že je to jeho dcera. Žil s ní celé roky v malé vesnici u Vidlákova, co já vím. A pokud se nepletu, měl ještě další dvě menší děti. Každopádně po Ralfovi se před pár lety slehla země. Zapíchl tehdy chlapa a někam utekl.“

„A nemohlo to někam být na Dračí ostrovy?“ nadhodil Nataniel s nadějí v hlase.

Jeden z námořníků si zamyšleně přejel rukou po bradě. „Kdybych byl vrah a hrozila mi oprátka, možná bych se raději zabydlel na rajských ostrovech plných draků a postavil se jim. Pořád lepší drak než kat.“

„Ty ostrovy jsou jinak nádherné,“ doplnil ho starší námořník. „Byli jsme tam na podzim a pořád tam bylo příjemně teplo. Jsou tam husté pralesy, rostou tam kokosové palmy, létají tam papoušci a je tam velká laguna plná ryb. Bylo by to krásné místo k životu...“

„…kdyby si to nemysleli i draci,“ doplnil ho další z mužů.

„A nenapadá vás způsob, jak se tam dostat?“ trval si Nataniel na svém.

„Ty sis to vážně vzal do hlavy, viď?“ podíval se na něho starý námořník. „Víš, chlapče, ty ostrovy samotné jsou sice krásné, ale jinak je to pro námořníka hotové peklo. Z jedné strany tam je silný mořský proud a jsou tam snad stovky podmořských skalisek. Ralf byl ten nejlepší kormidelník a nejzkušenější kapitán, jakého jsem znal, a i on měl tehdy co dělat, aby nás odtamtud dostal. Tím ti chci říct, že tě tam nikdo neodveze, ani kdybys mu nabízel kdoví co.“

„Ale kdyby byla nějaká malá loďka, tak ta by se tam propletla spíš,“ uvažoval Nataniel nahlas.

Starý námořník si povzdychl a zavrtěl hlavou. Chvíli na Nataniela jen tak koukal, a pak řekl. „Přijď brzy ráno k lodi, která se jmenuje *Mořská panna*, o něčem bych věděl.“

Nataniel přenocoval v levném špinavém hostinci a už za úsvitu si to rázoval ke středně velké obchodní lodi, která vypadala poměrně nově a honosně. Ukázalo se, že chlapík, se kterým se den předtím bavil, je samotný kapitán, majitel a obchodník v jedné osobě. Jeho loď putovala pravidelně mezi Vidlákovem, Pompami a Motýlími ostrovy a vozila sem a tam nejrůznější zboží.

Bylo ale úplně zbytečné, že tam byl tak časně ráno, protože starý mořeplavec spal jako zabitý a vzbudil se až za dobré dvě hodiny. Pak se uvelebil s krajícem chleba a hrnkem v druhé ruce na palubě a i Natovi nabídl skromnou snídani.

„Nevím, jestli dělám dobře, že ti pomáhám,“ povzdychl si. „Ale stejně bys udělal nějakou podobnou hloupost i beze mne. A navíc není moc dobré, když se tu mladý kluk potlouká po přístavu a vykládá, kolik má peněz. Někdo z těch chlapíků, kteří moc rádi propíjejí všechno, co mají, by si pak na tebe mohl počíhat. Čímž by ti ovšem možná prokázal cennou službu, protože pak bys už nikam nemohl. Takže mě dobře poslouchej. Asi za dvě hodiny vyplujeme na druhý z Motýlích ostrovů, kde žijí domorodci, se kterými obchoduji. To, co máš, sice není málo, ale loďku si za to nikdy nekoupíš. Oni by ti ale určitě rádi prodali jeden z těch svých katamaránů nebo trimaránů, které si staví na rybolov. A nebudou za to chtít ani peníze, mají totiž trochu zkreslené představy o jejich hodnotě a mnohem raději si vezmou praktické věci – třeba mouku a látky nebo si dost považují drůbeže a malých čuníků. Takže máš teď čas na to, abys utratil to, co máš, za něco rozumného.“

Nataniel měl peníze, které utržil za koně a ještě něco málo navíc. Měl z toho rozporuplné pocity, když utrácel skoro všechno, co měl, na místní tržnici a postupně nosil všechny ty balíčky, košíky a klece na palubu lodi. Od chvíle, kdy ho starý kapitán varoval před tím, že by ho mohl někdo okrást, začal být trochu podezřívavý. Když tak na jeho lodi skládal svůj náklad, začal se obávat, aby *Mořská panna* nezvedla kotvy, zatímco on bude někde pryč. Měl ale štěstí. Sentimentální starý námořník Nata

opravdu nehodlal podvést. Měl podobně starého vnuka a v Natově věku si také pořídil svou první loďku a chápal ho. Navíc to pro něho byla maličkost svézt jednoho umíněného patnáctiletého kluka na blízký ostrov a poradit mu, jak dosáhnout svého.

Mořská panna zvedla kotvy někdy kolem desáté hodiny. Nataniel seděl mezi všemi svými zavazadly na palubě a zamyšleně se díval k Pompám, odkud se k Motýlím ostrovům blížila jakási rychlá plachetnice.

Na menší z Motýlích ostrovů dorazili asi za půl hodiny. Starý kapitán tam měl již své známé, se kterými obchodoval. Z ostrovů vozil kokosové ořechy, sušené ryby a různé domorodé výrobky, jako třeba rohože a šperky, do dalších míst a místo platidla používal podobné věci, které s sebou teď vláčel i Nataniel.

Za další půl hodinu byl Nataniel lehčí o několik látek, dva pytle mouky a klec se slepicemi a s vepříkem a stal se majitelem malého katamaránu. Domorodec, od kterého loď koupil, ho vzal navíc na krátkou projížďku, aby mu ukázal, jak s ní zacházet. Nebyla to opravdu žádná věda. Loď měla jednu plachtu. Nataniel zjistil, jak ji uvázat a přehazovat a jak ovládat kormidlo. Mezi oběma plováky byla hustá paluba z bambusu pobitá prkny, mezi kterými byly velké škvíry. Škvíry byly i mezi bambusovými kmeny a lehce tak tudy odtékala voda. Kolem celé paluby bylo nízké bambusové zábradlí ani ne ke kolenům. A pod stěžněm byly k palubě navíc pevně připevněny čtyři bedny. V nich se ocitly všechny Natanielovy věci a dva soudky s vodou. Jako dar dostal navíc rybářskou síť plnou kokosových ořechů, kterou jednoduše přivázal na jednu z beden. Domorodec, který měl za to, že udělal skvělý obchod, zval Nataniela i na oběd, ale ten neměl stání. Byl nádherný podzimní den, foukal mírný vánek, a tak již někdy kolem poledne odplul mladý kapitán na katamaránu, který byl jeho jediným majetkem směrem, kde údajně byly vzdálené Dračí ostrovy.

Plavba na Dračí ostrovy

Nataniel si připadal trochu bláznivě. Jedna věc byla něco plánovat a druhá to dělat. A teď, když opustil Motýlí ostrovy a všechno, co měl, bylo na palubě jeho lodi, cítil, že už není cesta zpátky. Usadil se u kormidla a vytáhl z jedné z beden kus chleba a uzeného masa.

„Princ Alex," brblal si přitom. To, že je ztracený princ, pro něho velkým přínosem nebylo, protože to mimo jiné znamenalo, že hrad, který považoval za svůj majetek, není ve skutečnosti jeho a v tuhle chvíli už se tam dost možná usadil rytíř Tibor, kterého Barim slíbil propustit z vězení. Takže vše, co měl, byla opravdu jen tato loďka.

Nataniel dlouho zamyšleně seděl a díval se do dáli, kde ale nebylo vůbec nic, jen prázdné moře. Od starého námořníka se dozvěděl, že ostrovů je pět. Jeden velký uprostřed laguny a čtyři menší ostrůvky, které ho obklopovaly. A k tomu ještě různé roztroušené skály a ostrůvky velké jako hradní hodovní síň. Ve skutečnosti se spíše jednalo o nánosy písku v mělké laguně.

Kormidlo na katamaránu bylo opatřeno kusem provazu a byly tam úchytky, ke kterým šlo přivázat, takže u něj nemusel vysedávat, a tak se rozhodl, že si pečlivěji přeskládá věci v bednách. Bedny měly na vrchu šikovné lehké západky a Nataniel se usmál, když si vzpomněl na to, jak se starý námořník nad loďkou rozplýval. Ukazoval mu všechny tyto detaily a vysvětloval, že katamarán je téměř nepotopitelný. Měl dva plováky z lehkého dřeva, palubu, kterou mohla volně odtékat voda a šikovně zavřené bedny, ze kterých se věci nevysypou, ani kdyby se loďka nakrásně převrátila.

Nataniel teď dvě z beden otevřel. Těmi druhými dvěma se zabývat nemusel, protože v těch měl soudky s vodou, a na jednu z nich přivázal síť plnou kokosových ořechů, protože zatím bude používat pouze jeden ze soudků.

Jedna z užitečných věcí, které si Nataniel koupil, byly dvě nepromokavé plachty. Byly to velké čtverce látky napuštěné dehtem a on jednu z nich rozložil na palubě a zabalil do ní vak se svým oblečením a s dekou, který si sbalil ve škole.

Na dno bedny poskládal pečlivě předměty, které teď rozhodně potřebovat nebude. Pilku, sekerku, kladivo a krabici hřebíků, měděný kotlík, velkou pánev, láhev na vodu, nože, příbory a dvě měděné misky a hrnek. Na to dal balík s oblečením a dekou a nahoru položil druhý hrnek, který bude cestou používat. Spokojený se svým dílem bednu pečlivě zavřel, zkontroloval směr a ohlédl se. Motýlí ostrovy už byly daleko, ale ještě nebyly tak vzdálené, aby nemohl rozeznat jednotlivé detaily, malé budovy, loďky pohupující se v přístavu nebo plachetnici, která právě přistávala u menšího z nich.

Ve druhé bedně měl Nataniel různé drobnosti a tolik jídla, kolik pobral. Všechno si to vyskládal na palubu a začal to přerovnávat. Úplně na dno rozprostřel nepromokavou plachtu a na ni hodil váček se zbylými penězi. Moc jich nebylo. Nechal si jen menší hotovost, aby nebyl úplně bez prostředků. Nechtěl utratit úplně všechno. Víc věcí by už stejně ani nepobral. Na druhou stranu považoval za důležité vybavit se vším, co bylo možné, protože každá z drobností, jako třeba nůžky, se mu někde, kde možná ani nejsou lidé, bude hodit mnohem víc. Na plachtu srovnal krabičku křesadel, sáček, ve kterém byly různé jehly, nitě a nůžky, balíček plátna, pytlík soli, krabici sucharů, sušené maso a velkou sušenou šunku. Všechno to zabalil do nepromokavé plachty, aby se to případně nenamočilo a na to poskládal čerstvé jídlo, které chtěl mít po ruce. Několik bochníků chleba, uzené maso, jablka, rajčata, okurky, olivy a veliké kolo sýra.

Do jednoho z rajčat se rovnou pustil, ale jak ho tak kousal, něco ho napadlo. Vzal z kapsy kapesník, vyplivl do něj několik semínek, a když si bral hrnek, aby se mohl napít, schoval ten balíček do bedny. Když později ujídal okurky a olivy, přidával raději všechny pecky do tohoto kapesníku. Vždyť kdoví, jak dlouho bude na Dračích ostrovech a co všechno ho tam čeká. Ať už se mu to bude někdy hodit nebo ne, určitě by byla hloupost vyhazovat semínka do moře.

Motýlí ostrovy se do večera změnily ve vzdálený bod na obzoru a pak zmizely úplně a Nataniel si připadal uprostřed moře dočista ztracený. Neměl žádné navigační přístroje ani znalosti. Od oběda pouze udržoval směr, který mu starý námořník poradil. Jediné, co věděl, bylo, že má plout na severozápad a že na noční obloze si může svůj směr ověřit podle Severky, hvězdy v souhvězdí Rytířova štítu. Sledoval ji tak dlouho, než začal usínat vsedě. A pozdě v noci raději skasal plachtu a doufal, že se přes noc neodchýlí od určeného směru. Zabalil se do deky a usnul na dřevěných prknech neklidným spánkem.

Ráno Nataniel vstal, sotva se rozednilo. Severka už byla pryč, Motýlí ostrovy také a všude okolo bylo jen moře. Znovu napnul plachtu a zamířil tam, kde si myslel, že je severozápad. Uvědomoval si ale, že takhle to nejde. Dokud Dračí ostrovy neuvidí, nesmí v noci spát, aby si mohl kontrolovat směr.

Nervózně se nasnídal, a později si krátil dlouhou chvíli tím, že se pokoušel opatrně vyvrtat dýkou otvor do jednoho z kokosových ořechů. Vypil vodu, která v něm byla, a pak se mu ho podařilo rozbít a začal zvolna žvýkat tuhou dužinu. Jak tak jedl, všiml si malého bodu na obzoru, který se pohyboval směrem k němu a k obzoru zároveň.

A v tu chvíli mu to došlo. Barim. Viděl přece loď, která připlouvala na Motýlí ostrovy z Pomp a dost možná to byla tatáž plachetnice, kterou spatřil, když odplouval z Motýlích ostrovů. Možná, že i tahle loď mířila na Dračí ostrovy ve snaze ho dohnat. Mohl Barim tak lehce přijít na to, kam míří? Připadal si celou dobu tak sám, ale teď ho napadlo, že nad ním možná jeho přítel drží svou ochrannou ruku. Natanielovi občas nebylo jasné, jak ho Barim dokázal tak lehce prokouknout. Kam jinam a proč by ale plula v těchto neprobádaných vodách nějaká loď? A pokud by ti na její palubě věděli, kde je severozápad lépe než on, tak možná směřovali právě tam. Třeba mířil až moc na západ.

Nataniel nechal kokosový ořech být, rychle změnil směr a vyskočil, aby přehodil a utáhl plachtu. Ať už je to kdokoliv, bude se té lodi aspoň chvíli držet. Přinejmenším do té doby, než uvidí na moři nějaký orientační bod. A ten večer nesmí jen tak lehce usnout!

Nataniel strávil na palubě katamaránu druhý den a když večer začalo zapadat slunce, měl pocit, že na obzoru spatřil v dálce nevýraznou maličkou tečku. Plachetnice tam dozajista mířila, protože v těch vodách nebylo nic jiného, k čemu by mohla plout. Ale i ona byla pro Nata malým bodem na obzoru, i když podstatně výraznějším než to, o čem doufal, že to jsou Dračí ostrovy.

První z ostrovů

Ten den, kdy byl Nataniel sám uprostřed širého oceánu, neměl ani moc chuť k jídlu. Byl neklidný, ustrašený a ponořený ve svých myšlenkách. Ta tečka na obzoru mu ale zázračným způsobem zvedla náladu. Než se úplně setmělo, byl si jistý, že na horizontu opravdu něco je. A oslavil to malou hostinou. Dal si maso a chleba, pořádný kus sýra a k tomu spořádal několik rajčat a okurku. Sice se zvedaly vlny a sílil vítr, ale ačkoliv Nataniel slýchal o mořské nemoci, on sám se cítil skvěle. Na moři se mu líbilo a to, jak katamarán letěl s větrem o závod, si vyloženě užíval. A po více než čtyřiadvaceti hodinách na moři se už cítil jako zkušený mořeplavec. Jistými pohyby přitahoval plachtu a také zjistil, že když jede šikmo proti vlnám, tak si s lodí tak nepohazují. Tu noc vydržel Nataniel vzhůru opravdu dlouho. Mířil na severozápad v záři Severky a ani nevěděl, kdy a jak usnul.

Někdy nad ránem se vzbudil s leknutím, když se mohutná vlna přelila přes palubu a málem ho smetla do vody. Naštěstí ho zachytilo ono bambusové zábradlí, kterým byla loďka opatřena. V duchu si huboval. Na lodi byl provaz, který byl určený k tomu, aby se k ní přivázal, ale on o něj předchozího dne dvakrát zakopl, a tak si ho odvázal. Navíc usnul neplánovaně, takže nedostál svému úmyslu přivázat se aspoň na noc.

Byla ještě tma, ale hvězdy zmizely. Do loďky teď bušily obrovské vlny. Nataniel byl rád, když se zvládl pořádně přivázat a rozhlížel se. Ale zatím viděl jen temné masy vody, které ho obklopovaly a nic víc. Bylo ještě brzy. Zajímalo by ho, kolik je hodin. Nic jako hodinky ale tehdy neexistovalo, čas určovaly velké sluneční hodiny na stěnách budov a lidé se jinak řídili jen podle slunce. A to zatím ještě nevyšlo.

Nataniel už měl pomyslný seznam věcí, které by si koupil, kdyby mohl. Proč si koupil jen dvě nepromokavé plachty a ne tři? Byl teď úplně mokrý a jeho přikrývka také. Vlny se přelévaly tu a tam přes palubu, a kdyby měl ještě jednu plachtu, mohl se do ní zabalit. Co má ale teď dělat? Vybalit své suché věci nebo své jídlo a další cennosti? To si netroufal. A proč si neopatřil klobouk proti slunci nebo něco, čím by mohl snáze navrtat kokosové ořechy? Neodvažoval se teď pohnout od kormidla a od zábradlí, ke kterému se pevně připoutal, a tak se choulil pod studenou dekou, která ho stejně

nemohla nijak ochránit před proudy vody. Držel se jí jen proto, aby mu ji moře nesebralo, a také proto, že se mu nechtělo udělat těch pár kroků k bedně.

Asi za dvě hodiny se rozednilo, ale bylo to pošmourné svítání. K silnému vlnobití se přidal vytrvalý déšť a voda ho teď máčela ze všech stran. Jediné, co ho těšilo, bylo, že jeho malé plavidlo bylo opravdu neuvěřitelně odolné a stabilní. Proplétalo se mezi vlnami, a když už ho nějaká překvapila a zaútočila plnou silou na palubu, loďka se vždy o kousek potopila, někdy až téměř k palubě, která byla běžně asi půl metru nad vodou. Ale pak vždy zase vyskočila. Voda odtekla mezi škvírami nebo stekla po palubě a loďka se chovala jako korková zátka zatlačená pod hladinu. Neomylně a bezpečně vyskakovala znovu a znovu z vody, kam se ji vlny snažily stlačit.

A na hřebeni jedné z vln, která ho po chvíli zvedla vysoko do výšky, zahlédl Nataniel na obzoru obrys jakési hory. Byl to jen okamžik, ale stačilo to k tomu, aby změnil směr.

Nataniel měl za to, že to, co se rozpoutalo, je strašná bouře, ale ve skutečnosti to byl jen hodně silný déšť, ke kterému se navíc přidal vítr. Začínal říjen a na jiných místech planety to znamenalo počátek podzimu. Tady to ale byl spíše začátek období dešťů spojeného jen s o trochu chladnějším počasím. Ačkoliv si byl Nataniel vědomý toho, že tady na severu je teplejší podnebí, moc platné mu to nebylo. Celý den se klepal zimou, zápasil s vlnami, a jakmile se vyhoupl na hřebeny vln, snažil se pátrat po obrysu Dračích ostrovů.

Po obědě už se obrysy změnily v jasně se rýsující zemi ukrytou za dešťovou clonou. Tajemnou plachetnici ten den nespatřil a byl rád, když se mu jednou podařilo pořádně se napít a dojíst kus namočeného chleba, který nebyl zabalený v nepromokavém plátně. K zábradlí u kormidla si pak přivázal sáček jablek, aby už nemusel bedny zbytečně otevírat. Jimi zaháněl po zbytek odpoledne žízeň i hlad.

Země, ze které měl předtím takovou radost, mu odpoledne začala dělat starosti. Skaliska, která vyčnívala z vody několik set metrů před ostrovem, vypadala, jak když tam někdo rozsypal sáček velikých hřebíků. Nataniel se snažil držet loďku raději dál od nich, jenomže až teď si uvědomil, proč mu plavení dosud přišlo jednoduché. Vítr mu foukal totiž po celou dobu plavby do zad a hnal ho potřebným směrem. Nyní připlouval k ostrovům z jihu a potřeboval je obeplout ať už jedním či druhým směrem. Jenomže to moc dobře neuměl. Když se snažil směřovat k západu, vystavil tak loďku bočnímu větru a katamarán se tak nebezpečně naklonil na bok, že se na chvíli bál, že se převrátí. Byl rád, když plovák opět spočinul na vodě a pokusil se odvázat plachtu. Trochu ji povolil a zkusil zamířit na východ. Chvíli se mu to dařilo, ale pak se do plachty opřel silný vítr a zase ho hnal k útesům, které teď od něho byly jen asi sto metrů.

Nataniel nakonec s povzdechem zkusil zamířit přímo mezi ně do průrvy široké tak dvacet metrů. To by bylo pro tři metry široký katamarán dost, pokud by s ním ovšem Nataniel uměl lépe zacházet. Veliké vlny a jeho nezkušenost způsobily, že místo aby se katamarán vešel do průrvy, hnalo ho to přímo na jedno ze skalisek, kde ho velká vlna vyzdvihla do výšky.

Nataniel vykřikl, když loďka dopadla s praskotem na vrchol skály a napíchla se na její hrot jako na obří jehlu. Další vlna ji začala lámat. Nataniel vyskočil na skálu a vší silou katamarán nadzvedl. To už tu byla další vlna, která ho smetla i s jeho uvolněnou loďkou do moře. Poničený katamarán teď plaval na hladině a vláčel Nataniela s sebou. A pak znovu narazil na jiné, tentokrát podmořské skalisko. Na chvíli se zasekl, Nat toho využil, aby se vyškrábal na palubu, ale to už na ně dopadla další vlna. A paluba, která už nezvládla odolávat náporu vln, praskla.

Nataniel se chtěl vrhnout ke svým bednám a chytit se jich. A úplně zapomněl na provaz, který mu v předchozích hodinách několikrát zachránil život. Ten byl připevněný k oné druhé polovině lodi. Plovák jím smýkl do moře, Nataniel se na něj s vypětím sil vydrápal a sledoval, jak moře unáší všechny jeho poklady pryč. Kousek před ním byl jakýsi malý ostrůvek, a tam ho moře konečně po pár minutách vyvrhlo.

Byl úplně vyčerpaný a promáčený. Stále ještě pršelo. S námahou vytáhl plovák na písek mimo dosah vln a smutně si prohlížel těch pár bambusů a prken, které mu zbyly.

Ostrůvek byla vlastně jen taková větší písečná planina, na kterou útočily vlny, ale někde uprostřed byl malý plácek mimo jejich dosah. Jinak tam nebyly žádné rostliny, skály, zkrátka nic.

Po krátké chvíli odpočinku se postavil na třesoucí se nohy a rozhlížel se kolem sebe.

Už se šeřilo, ale přece jen viděl, že od hlavního velkého ostrova je asi kilometr daleko a že v překvapivě klidné laguně nejsou moc velké vlny. Po pravici měl další ostrůvek podstatně větší než ten, na kterém se ocitl. Byl vzdálený asi padesát metrů. Nataniel byl ale k smrti unavený a nebyl tak dobrý plavec, aby si troufl do vln, které byly v těchto místech větší než v laguně. Navíc už byla skoro tma. Udělal to jediné, co udělat mohl. Vyhrabal si v písku rukama díru, svlékl se a zahrabal se do písku. A zbytek katamaránu převrátil a z kousků paluby si tak udělal provizorní střechu.

Byl z něj dokonalý trosečník. Neměl nic víc než pár kousků oblečení a své boty. Z loďky a vybavení mu nezbylo vůbec nic. V písku mu naštěstí bylo aspoň o něco tepleji, a tak po chvíli usnul neklidným trhavým spánkem.

Draci

Ráno se Natanielovi zdálo, že je někde svázaný, že ho chce sežrat dvouhlavý medvěd a Barim mu běží na pomoc. S leknutím se probudil, to když se k němu medvěd ve snu přiblížil jen na dva metry, a malou chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je. A jak se tak díval nahoru přes zbytky paluby nad sebou, zdálo se mu, že mu nad hlavou prolétlo něco obrovského.

Opatrně se vyprostil z písku a rozhlédl se kolem sebe. Slyšel jakési šustění, závan větru, dopad něčeho do písku. A když se tím směrem podíval, zahlédl tu největší potvoru, jakou si uměl představit, jak si ho se zaujetím prohlíží. Dřepěla tam opřená o složená křídla a vysoká byla snad pět metrů. Jen zobák té příšery byl velký asi jako dospělý člověk. Drak! Nataniel vykřikl a obrovský ptakoještěr kupodivu vylekaně couvl a po chvíli se vznesl majestátně do vzduchu. Rozpětí jeho netopýřích křídel bylo snad deset metrů, přesně jak tvrdil starý námořník. Nataniel si byl v tu chvíli jistý, že hloupější nápad, než vydat se sám na Dračí ostrovy, už opravdu mít nemohl.

Vysoukal se zpod svého úkrytu a ostražitě se přitom rozhlížel. Rychle na sebe natáhl aspoň spodky. Chtěl si navléct i vrchní halenu, ale když cítil, jak je nepříjemně mokrá, tak ten nápad zavrhl. Místo toho popadl všechny své věci do náruče a díval se přitom na všechny strany, jak vypadá jeho okolí. Stále ještě nebylo úplně jasno a hezky, ale už nepršelo a foukal jen mírný vítr. Protější ostrov byl veliký a zelený, porostlý hustými pralesy a nad lagunou, která ho od něho dělila, létali dva obří draci a zobáky doráželi na něco, co se houpalo na hladině. Po chvíli je to ale přestalo bavit, protože ta věc

se nedala snést. Byl to totiž zbytek Natova katamaránu, který se houpal asi dvě stě metrů od místa, kde stál.

Byl zrovna odliv, protože to, co večer považoval za sousední ostrov, bylo nyní spojeno s místem, kde přespal. Od palem na sousedním ostrově ho dělil pruh písku, který přešel suchou nohou, jen místy se musel brodit mělkými loužemi, které mu sahaly po kotníky nebo po kolena.

Konečně se mohl ukrýt ve stínu palem a odtud ještě chvíli pozoroval obří tvory, kteří létali nad zátokou a evidentně tam lovili ryby.

Ostrůvek byl neveliký. Byl to jen malý plácek dlouhý sotva sto metrů a široký asi šedesát. Uprostřed rostly kokosové palmy. Pod nimi byl ale na většině míst hustý podrost pichlavých keřů, takže by musel pečlivě hledat nějakou cestičku, aby mohl projít ostrůvkem napříč. Vydal se tedy okolo, celý ostrůvek obešel za pár minut a cítil, jak je vysílený.

Na zemi našel tři kokosy, ale mohl je jen rozbít o kameny, neměl nic, čím by je navrtal a přišel tak o tu trochu tekutiny, kterou obsahovaly. Rozbil takto dva, ale ani je nedojedl. Ze samého žvýkání ho bolely po chvíli čelisti a mnohem víc než po jídle zatoužil po vodě. Opatrně si hledal cestičky mezi pichlavými keři, ale bylo to marné. Na celém ostrůvku nenašel vůbec nic k pití, ale objevil tam jednu kokosovou palmu, která nebyla tak vysoká jako ostatní, a tak uvažoval, že by na ni později zkusil vylézt. A ještě zhruba uprostřed ostrůvku našel místo asi pěti metrů čtverečních, kde toho moc nerostlo, protože plácek byl celý pokrytý různě velkými kameny. Na celém tom prostoru byly pouhé tři palmy, ale žádné pichlavé keříky. Kdyby to místo vyčistil, možná by tam mohl přespat. Než dokončil svůj průzkum, byl dost poškrábaný navzdory tomu, jak se snažil být opatrný.

Celou dobu samozřejmě po očku sledoval draky, počítal, na jak dlouho odlétají, pozoroval je, jak se vznášejí nad nejvyšším kopcem protilehlého ostrova a odtud létají do všech stran. Za dvě hodiny si byl jistý, že jich viděl nanejvýše pět najednou, že pokud přiletí na horu se svou kořistí, zdrží se tam aspoň čtvrt hodiny a že nad lagunou byli za tu dobu dvakrát. Pokud odtamtud odlétli, znovu se tam nevraceli, ale vydali se jiným směrem. Draci bohužel nelétali všichni na stejné místo, dva velcí ještěři drželi při sobě a další tříčlenná skupina létala většinou jinam.

Nataniel vyčkal nejdříve na okamžik, kdy bude laguna volná, přeběhl k protější písčině a dostrkal po mělčině svůj plovák na ostrůvek s palmami. Bezpečně ho ukryl mezi stromy. Na druhou příležitost čekal o něco déle. Nebyl dobrý plavec, ale plavat trochu uměl, a tak ve chvíli, kdy draci zmizeli ze zátoky, doplaval ke zbytkům své loďky. Škrábance ho ve slané vodě nepříjemně pálily, ale nedalo se nic dělat. Vždyť trosky katamaránu byly vše, co měl.

Zjistil, že katamarán je převrácený. Stěžeň, který byl původně vysoký asi čtyři metry, se rozlomil přibližně ve dvou třetinách a ulomený pahýl byl zaklíněný mezi kameny. Zlomená část visela na cárech roztrhané plachty. Nataniel nebyl schopný s lodí pohnout. Věděl, co musí udělat. Opatrně se potopil k bednám. Tři z nich vypadaly neporušeně, jedna byla rozbitá. Chtěl nejprve uvolnit soudky s vodou, pokud budou v pořádku, ale přece jen trochu spěchal a dostatečně nepřemýšlel, takže když uvolnil závlačku, začalo se do moře sypat jeho jídlo. Rychle poklop přibouchl, pak si ho přidržel nohou, zachytil se za bednu, znovu se nadechl a potopil se k ní. Ovoce a zeleninu za ty dny téměř snědl. Našel tam jednu poslední okurku a dvě rajčata, kolo sýra, vodou zničené maso a těžký balík v plachtovině. Postupně to natahal na převrácenou palubu. Usoudil, že zeleninu by mohl sníst na místě, ale pak si vzpomněl na všechna semínka a pecky, které asi zničila voda a rozmyslel si to. Vyskládal své poklady na katamarán a tentokrát se již na jistotu vydal k bedně se soudkem. Předtím si totiž

neuvědomil, která bedna je která, když byl katamarán převržený. Nyní si ke své radosti uvědomil, že ta rozbitá bedna bude jedna z těch dvou, ve které byly soudky. To znamenalo, že ve třetí bedně by měly být ostatní věci.

Nataniel uvolnil z bedny poloprázdný soudek a lehce ho vyndal. Nebylo v něm už moc vody, a tak soudek snadno plaval, ale to znamenalo, že to je prázdnější z těch dvou. Nat byl rád, když si mohl na chvíli sednout na nakloněný katamarán a uhasit žízeň. Pak potěžkal balík a usoudil, že s tímhle plavat nezvládne. Vyndal z něj proto aspoň objemnou krabici sucharů a dal do něj sýr a zeleninu. Pak si balík hodil přes rameno a jednou rukou plaval nemotorně k ostrůvku. A tam si uvědomil svou chybu. Na katamaránu nechal kromě soudku a sucharů ležet i mokré maso.

Draci samozřejmě přilétli jako na potvoru do laguny a netrvalo dlouho a jeden z nich si masa všiml. Zhltnul ho jako malinu a pak začal zkoumat ostatní předměty. Nataniel, který seděl v úkrytu pod palmami a jedl, rozčileně vyskočil, když viděl, jak drak mohutným úderem zobáku rozbil nejprve jeho soudek a pak i krabici sucharů. To, co mohl jíst několik dní, příšera zničila během okamžiku. Drakům to navíc nestačilo, začali katamarán znovu zkoumat, posedávali na něm, strkali do něj ze strany zobákem a svou silou uvolnili stěžeň z jeho sevření. Když katamarán uvolnili a on poskočil na mořské hladině, trochu se ho lekli, chvíli se na něj ještě dívali, ale pak se vznesli do vzduchu a opustili lagunu. Nataniel nelenil a znovu se vrhl do vody.

Když ke katamaránu doplaval, nevěděl, jestli se má na draky zlobit, nebo jim poděkovat, protože trosky jeho lodi teď plavaly volně na hladině a dalo se s nimi hýbat. Samozřejmě ani tak to nešlo příliš lehce, ale přesto se mu podařilo s troskami plout. Opřel se do nich, strkal do nich ze všech sil a tímto způsobem urazil sto padesát metrů. Byl asi padesát metrů od ostrůvku, když zjistil, že už dosáhne na dno. V tu chvíli ale byla voda samozřejmě už příliš mělká pro stěžeň, který ztěžoval to, když loďku vlekl. Když byl ale schopný postavit se, nebyl už takový problém vzepřít se a trosky lodi převrátit. Jenže jak se plnou silou zapřel o stěžeň, ten se z poničené paluby vylomil a zůstal mu v ruce. Nat si povzdychl. Odsekl lana, která stěžeň držela, a odtáhl ho na mělčinu. Chvíli se ostražitě rozhlížel a pak se vydal pro zbytek lodi.

Podařilo se mu dostrkat plovák se zbytky paluby na písečnou pláž. Stále bylo zataženo a pofukovalo, tak se nejprve šel obléknout. Své oblečení sušil během výpravy do vody rozprostřené na vyhřátém písku a byl spokojený, že už je konečně suché. Boty měl sice ještě stále dost vlhké, ale ty teď nepotřeboval. Vrátil se k troskám a otevřel bednu. Její obsah byl neporušený a on odnosil všechny své věci mezi palmy. Chtěl si trosky lépe prohlédnout a odtáhnout je dál na písek, ale draci už zase kroužili nad lagunou, a tak Nataniel vyndal ze svých věcí velký nůž a začal hledat mezi palmami tu nejlepší a nejkratší cestičku ke kamenitému plácku. Bylo už pozdě odpoledne, a tak bylo rozumné vybudovat si přístřešek, pod kterým přenocuje. Sem tam odsekl kousek keříku velkým nožem a po půl hodině práce měl něco, co se dalo při troše dobré vůle nazvat cestičkou, která se různě klikatila mezi palmami.

Postupně na to místo odnosil všechny své věci. Draky už zase nikde neviděl. Než se vydal zpět k troskám, tak aspoň vybalil vše, co měl v druhé nepromokavé plachtě. Samozřejmě že plachta nebyla až tak nepromokavá, aby zvládla ochránit to, co v ní bylo zabalené, když byla několik hodin pod vodou. Ale jeho oblečení nebylo vyloženě mokré, spíš provlhlé a on všechno narychlo rozložil na kameny a s nožem v ruce se vrátil k moři.

Jedna z beden byla trochu uvolněná a on zjistil, že se dá nožem vypáčit z podlahy. Rád by uvolnil i zbylé dvě, ale moc dobře to nešlo, tak se rozhodl, že se tím nebude zdržovat. Odnesl či spíše odtáhl

těžkou mokrou bednu pod palmy. Pak tam dotáhl stěžeň. Plachta byla na cáry, ale na stěžni zůstalo dost cenných lan a provazů.

Tato část jeho vraku byla větší a těžší a špatně se s ní manipulovalo. Po chvíli přemýšlení se proto vydal pro první z plováků a dostrkal ho po vodě k tomu, který vytáhl z laguny. Tam je oba vyvlekl tak daleko na písek, jak jen to šlo. Věděl, že příliv a odliv jsou dvakrát denně. Vstával časně ráno v době hlubokého odlivu, takže měl za to, že příliv bude v době kolem poledne, pak kolem šesté večer by měl být znovu odliv a kolem půlnoci příliv. Neměl samozřejmě žádnou přesnější představu o čase, ale podle stavu písčiny, která spojovala v době odlivu ostrůvek s písečnou planinou, na které nocoval, usuzoval, že nejhlubší odliv ještě nenastal. Podle vyvržených řas a škeblí a podle toho, jak si pláž z odpoledne pamatoval, se mu zdálo, že rozdíl mezi přílivem a odlivem nebude velký, tak tři metry. Stejně to ale znamenalo, že by měl, až voda stoupne, vytáhnout plováky ještě dál na pláž, aby je pak druhý den zase nemusel lovit v laguně.

Nataniel dal oba plováky k sobě a chvíli smutně koukal na polámané kusy paluby. Bylo tam pár prken a bambusů, které byly skoro celé, ale většina byla poničená. Skála palubu roztříštila uprostřed, ta pak praskla, ale zároveň se na několika místech vytrhla z jednoho plováku, takže jen několik kousků zůstalo celých. S tím si ovšem bude lámat hlavu až další den. Teď byl už vážně unavený. Odvlekl bednu ke svým věcem, vzal si tam něco k jídlu a vrátil se na pláž. Jedl maso se sýrem, protože nic jiného už neměl, tedy kromě všudypřítomných kokosů, pro které ale zatím nezkoušel vylézt. Při jídle pozoroval protější ostrov.

Část vlevo od něj, blíž ke skaliskům, byla strmá a příkrá a právě tam byla hora, na kterou létali draci. Z této strany by ostrov asi nešlo obejít, protože strmé skály byly dobrých deset metrů nad mořem a plynule přecházely v horu porostlou hustou zelení. Ostrov měl při troše představivosti tvar boty. Na jedné straně byla Dračí hora, jak jí Nataniel začal říkat, jinak byl ostrov rovinatý, hustě porostlý a u moře se táhly dlouhé písčité pláže. Hornatá část zabírala asi třetinu ostrova a zbytek byl jen pár metrů nad úrovní mořské hladiny.

Za normálních okolností by bylo logické vylézt na horu a prohlédnout si ostrov odtud, ale to bylo samozřejmě v této situaci nemyslitelné. Jak mohl být ostrov velký? Nataniel věděl, že zátoka v Pompách byla dlouhá pět kilometrů, a tu byl schopný celou obejít za hodinu, když šel trochu rychleji. Pokud ujde čtyři kilometry za hodinu, což bylo pravděpodobnější tempo, změří ostrov tak, že bude počítat, za jak dlouho ho obejde, což bylo přesně to, co měl v plánu.

Nedokázal vůbec odhadnout, je-li ostrov dlouhý dvacet nebo třicet kilometrů, nebo jestli má tak špatný odhad, že to bude úplně jiné číslo. Ve škole se sice učili něco o obsahu a obvodu kruhu, ale teď byl tak zničený, že si vůbec nedovedl vzpomenout, jestli měl násobit průměr nebo poloměr a co bylo co. Pak si ale uvědomil, že si může ostrov představit jako čtverec a že pokud by měla každá strana asi dvacet kilometrů a on by byl schopný ujít tak třicet denně, mohl by ho obejít asi za tři dny. Stejně ho ale zřejmě nebude moci obejít dokola. Může jen zjistit, co je na druhé straně a zase se vrátit.

Jak tak uvažoval, dopadla na něho první kapka. Déšť! Nejdříve zanadával, protože své oblečení sušil několik hodin, ale vzápětí mu došlo, že je to voda, po které tolik toužil. Rychle vstal a odsekl ze stěžně nožem, který vláčel pro všechny případy s sebou, několik kusů provazu. Samozřejmě tak, aby lanoví co nejméně poničil, takže vybíral to, co bylo na ulomené špičce.

Po první kapce následovaly brzy další a on se nejprve bleskově svlékl, sesbíral své věci, a vše hodil pod jednu plachtu. Pak si hrál s tou druhou, uvázal ji mezi palmy, tak aby byla mírně nakloněná

a začal rychle vodu, která se řinula proudem z plachty, chytat do všech nádob, které měl. Bylo mu přitom sice trochu zima, ale voda byla teď to nejdůležitější. Nejprve ji lačně hltal, a pak jí naplnil asi pětilitrový měděný kotlík, velkou pánev i lahev na vodu, obě malé misky a své dva hrnky. Počítal, že má skoro deset litrů vody, což by mu mohlo vystačit tak na tři dny. Doufal, že déle tu nebude. Chtěl opravit provizorně svůj katamarán a vydat se s ním na velký ostrov.

Nataniel schoval všechny své věci pod plachtu napnutou mezi stromy. Byl to velmi provizorní přístřešek. Plachta měřila dvakrát dva metry a jen v samém středu bylo suché místo. Tam se usadil, oblékl se, a jelikož měl stále ještě mokré boty, zabalil si nohy aspoň do onucí. Dost ho mrzelo, že při přistání ztratil svou deku. Ale i tak mohl být spokojený s tím, že zachránil naprostou většinu svých věcí. Minulou noc trávil nahý a zahrabaný v písku, teď tu seděl pod plachtou, ze které se řinula voda, a rovnal své poklady.

Příští den musí bednu i všechny věci pořádně vysušit, ale teď do ní zatím skládal všechno, co měl: pilku, sekerku, kladivo a krabici hřebíků, svůj vak, malou dýku a hromádku oblečení: dvoje další kalhoty, onuce, spodky, čtyři haleny, plášť a dva kusy teplého svrchního oděvu. Mrzelo ho, že si je nemůže obléct, protože mu byla trochu zima, ale vše bylo vlhké. Měl ještě jedny náhradní boty a to bylo vše, co ve škole při svém útěku vlastnil. Pak měl různé drobnosti – nůžky, křesadla, jehly, nitě, látku, příbory, tři nože a tady zcela zbytečné peníze. Z jídla mu zbyla větší půlka sýra, jeden rozmáčený chleba, který mohl vyhodit, navlhlá hrouda soli a sušené maso a šunka, které vypadaly, že jsou v pořádku. Ukrojil si kus šunky a sýra, vše zavřel do bedny a na ni nastavěl všechny nádoby s vodou, aby do nich ve spánku nevrazil. Z místa, kde se ukrýval, musel ještě odházet kameny, pak se stočil do klubíčka a přikrytý druhou z plachet vyčerpaně usnul.

Na hlavní ostrov

Ráno se Nataniel s trhnutím probudil. Zahřmělo, a pak znovu a znovu. Když otevřel oči, zjistil, že obloha je jasná a svítí slunce. Další rána. Co to mohlo být? Znělo to jako hrom, ale bouřka to být nemohla.

Udiveně vyběhl na pláž. Ozývalo se to z opačné strany ostrova. *Dělo,* napadlo Nata. Děla byla horkou novinkou posledních let. Spatřil a slyšel ho jen jednou, když byl asi před rokem v hlavním městě a bývalý král Geren z něj nechal vystřelit na počest svých narozenin. A určitě jím byla opatřena malá loď, kterou král vlastnil. Teď Nataniel nepochyboval, že loď, kterou spatřil, je tady a že je to Barimova loď. Stříleli, aby ho našli?

Nataniel si to chvíli myslel, ale pak mu došlo, že ve skutečnosti stříleli na něco jiného. Po pár minutách se nad lagunou objevil drak, který bezcílně poletoval sem a tam. Když se přiblížil na dohled, všiml si díry, kterou měl v jednom z křídel. Drak slétl níže a Nataniel bezděčně couvl. A dobře udělal, protože příšera zamířila jeho směrem.

Drak byl evidentně rozzuřený. Lidé na něj zaútočili a on se vrhl tam, kde předchozího dne jednoho z nich spatřil. Nataniel couval hlouběji mezi stromy a ani nedýchal. Drak se snesl nad jeho pracně zachráněný katamarán, tedy nad to, co z něj zůstalo a postaral se o to, aby z něj nezbylo téměř nic. Dupal po jeho konstrukci, kloval do něho zobákem, nepříčetně mával dlouhým ocasem a silnýma nohama lámal zbylá prkna a bambusy, jako by to byla stébla trávy. A samozřejmě spolu s tím rozdupal i obě zbylé bedny. Pak skončil a začal se rozhlížet kolem sebe. Nataniel stál bez hnutí za jednou z

palem, ale zdálo se, že ho drak spatřil nebo vycítil, protože vykročil jeho směrem. Nataniel se dal na úprk, i když mu to přišlo jako naprostá zbytečnost. Oproti příšeře neměl žádnou šanci.

Drak postupoval mezi palmami, které se otřásaly a ve velkém z nich padaly ořechy. Drak byl sice vysoký, ale kokosové palmy byly podstatně vyšší a kokosy mu začaly padat na hlavu a na tělo. Pak šlápl plnou vahou na pichlavé křoví. Zastavil se. Nataniel mezitím doběhl ke svým věcem a schoval se pod plachtu, aby ho drak neviděl. Drak se přestal prodírat mezi palmami, vrátil se na pláž a vznesl se znovu do vzduchu. Natovi se ulevilo. Stejně se ale neodvážil opustit stín palem. Drak létal po celý den naprosto nevyzpytatelně tu nad lagunou, tu na druhé straně ostrova a ani nelovil ryby, spíš tak rozrušeně poletoval sem a tam. Nataniel si uvědomil, že je sám. Žádný další drak se po jeho boku ten den už neobjevil.

Nataniel zůstal celý den mezi stromy, jen si šel sebrat pár kokosových ořechů, které drak při svém řádění shodil a svůj poničený katamarán obhlédl jen z dálky. Možná by k němu mohl dojít, ale drakův útok ho příliš vylekal.

Nyní měl čerstvé mladé kokosy a v těch bylo spousta osvěžující tekutiny. V těch starých vyschlých, které našel na zemi, jí bylo málo a z toho mála navíc nedokázal nic zachránit. Z prvního čerstvého kokosu měl celé dva hrnky nasládlé vody a to jí ještě trochu vylil, jak ho neopatrně odsekl. Druhý opatrně navrtal dýkou a z toho pak vytekly hned tři plné hrnky. Tahle tekutina mu chutnala víc než dešťová voda, a tak posbíral všechny kokosy, které drak shodil.

Také sušil celý den všechno své oblečení a další věci. Pak si vše naskládal do bedny. A sbíral kameny. Částečně z nudy a proto, že nevěděl, co s nimi dělat, stavěl kolem svého chatrného přístřešku kamennou zídku. Kdyby ho tu ještě zastihl déšť, aspoň na něj nebude pršet ze strany.

Navíc měl ještě všechna ta semínka z rajčat a z okurky. A protože neměl nic lepšího na práci, zasadil jich pár na onen vyčištěný prostor. Ostatní si schoval. Semínka, která si ukládal při cestě na moři, se mu ztratila, ale v bedně našel jednu zatoulanou olivovou pecku a tu do své zahrádky zasadil také. Samozřejmě počítal s tím, že nic z toho nebude potřebovat. Chystal se najít Barimovu loď a ostrovy zase opustit. Jen doufal, že námořníky přesvědčí, aby tu pár dní pobyli a nechali ho, aby se podíval po ztracené Barimově sestře. Ale nechtěl semínka jen tak vyhodit, třeba se některá z nich ujmou a někdo bude mít ještě z jeho práce užitek. A jen pro všechny případy si jich dal pár stranou.

Strávil pod plachtou svou druhou noc, tentokrát zachumlaný v plášti a teple oblečený a poprvé měl pocit, že se opravdu dobře vyspal. Ráno posnídal jeden z kokosů. Drak létal zase sem tam nad celým ostrovem, a když na chvíli zmizel na jeho druhé straně, odvážil se Nataniel k troskám a posbíral z nich největší úlomky dřeva a bambusu a dvě náruče si toho odnesl do svého útočiště.

Drak pak začal kroužit nad horou a Nataniel se už zase neodvažoval vyjít z palmového úkrytu, ale k jeho obrovskému překvapení se drak náhle vznesl do vzduchu a zamířil k jihu, směrem k pevnině. Nataniel na něho s údivem zíral, jak se jeho obrovská silueta mění v malý bod na obzoru, a pak mu zmizel z očí. Osamělý drak svůj ostrov opustil. Nataniel ho pozoroval se zvláštní směsicí úlevy a lítosti. Samozřejmě to byla obrovská a nebezpečná potvora a on celý předchozí den přemýšlel, jak by se draků zbavil, ale zároveň viděl, jak jsou majestátní a svým způsobem krásní. Říkal si, že by bylo nejlepší, aby dál pokojně žili na svých Dračích ostrovech a lidé se jim klidili z cesty, ale ten, kdo byl na druhé straně ostrova, na to měl zřejmě jiný názor. Nataniel byl vážně rád, že jsou draci pryč, ale bylo mu jich svým způsobem líto.

Ten den už si nemusel dávat pozor na žádné létající příšery. Nejdříve dotáhl a dokutálel oba plováky až k palmám, kde je ukryl, a pak si z polámaných zbytků katamaránu postavil malý vor ne pro sebe, ale pro svou bednu. Byl jen o něco větší, než její dno a Nataniel do něj ještě to dopoledne bednu se svými poklady přemístil, přihodil tam pár kokosových ořechů, jen tolik, kolik jich pobral, a pak se svlékl, přidal tam své oblečení a začal se brodit po mělčině a bednu strkal před sebou tak dlouho, dokud ve vodě stačil. A pak už musel plavat a strkat bednu před sebou. Nejprve se o vor opíral, ale tím ho převažoval, takže bylo lepší ho vždy o kus odstrčit a zase se ho pustit. Na ostrůvku, který opustil, zůstaly jeho plováky, zbytek stěžně a také tam po něm zbyla malá zahrádka ohraničená kameny a pár semínek v zemi. Bylo asi poledne, když se unaveně svalil do písku na hlavním ostrově.

Odpočívat nechtěl. Tak trochu se bál, aby loď, o jejíž přítomnosti byl přesvědčený, neopustila náhodou ostrovy bez něho. Měl svůj vak, do něho hodil zbytky jídla, láhev s vodou, plášť a jeden teplý svršek a k opasku si připnul dýku. Svou bednu odtáhl mezi stromy, kde ji pečlivě schoval mezi keře a to místo si ještě označil třemi kameny poskládanými na pláži. A pak se vydal na dlouhou namáhavou cestu kolem ostrova. Za pochodu žvýkal maso a rozhlížel se přitom na všechny strany.

Byl na samém kraji pláží velkého ostrova jen asi třicet metrů od vysokých útesů. Pláž, po které šel, byla písečná, široká tak dvacet metrů a za ní začínal hustý porost. Šel bosý v místech, kde na pláž dorážely vlnky. Písek tam byl tvrdý a pevný a jemu se tak šlo lépe. Boty si chtěl dát do vaku, ale po kilometru narazil na kamenité pobřeží a rád se obul. Asi půl hodiny musel pochodovat po kamení, až došel k malé řece, která se tu vlévala do moře. Tam se na chvíli posadil, zhluboka se napil a pak si nabral do lahve čerstvou vodu. Kus proti proudu řeky zahlédl cosi oranžového a byl potěšený, když zjistil, že jsou to pomeranče. Natrhal si jich pár s sebou a dva na místě snědl. Pak si všiml něčeho, co vypadalo jako malé banány, ale rostlo to na nízkém stromku podobném granátovníku, a když to rozlomil, vnitřek opravdu připomínal granátová jablka a i podobně chutnal.

Opravdu se mu nechtělo zase svlékat a lézt do vody, ale nic jiného mu nezbývalo. Říčka byla široká asi čtyři metry a viděl, že voda není moc hluboká. Sahala mu do pasu a on ji během chvíle přešel, znovu se oblékl a šel dál. Výhled mu teď kazila skaliska, ale když k nim dorazil, zjistil, že tu kamenná část pobřeží končí a dál mohl zase jít příjemným bílým pískem. Navíc byl odtud dobrý výhled a on teď viděl lépe další z ostrůvků souostroví. Byl tu jeden menší ostrůvek vzdálený několik set metrů od toho, na kterém se ocitl. Také nebyl velký a vypadal podobně. V dáli se pak táhl jakýsi delší větší ostrov. Všechny opisovaly poměrně pravidelný kruh kolem laguny, jako by dříve byly součástí jedné velké plochy, do které někdo obří pěstí vmáčkl důlek, který vytvořil klidnou, mělkou lagunu plnou ryb.

Chvílemi šel Nataniel i podle pásu zeleně. Ta byla opravdu hustá, na mnoha místech byly stejné pichlavé keře jako na ostrůvku, u břehu rostly všudypřítomné palmy, ale nic dalšího k jídlu tam nenalezl.

To odpoledne pochodoval podél moře dobrých pět hodin a ušel asi dvacet kilometrů. Uvědomil si, že vůbec nemyslel na noc a nevzal si s sebou ani nepromokavou plachtu. Kromě několika skal za řekou nenarazil na žádná další skaliska, kde by mohla být nějaká jeskyně. S trochou obav se začal rozhlížet kolem sebe a uvažovat, kde by mohl přenocovat. Slunce se ještě ani zdaleka nechystalo zapadnout, ale on už nemohl dál. Unavilo ho už to plavání, a pak ještě přešel téměř celou délku ostrova. Stál teď na jeho vzdálenějším konci, viděl odtud dobře dlouhý ostrov před sebou a čtvrtý malý ostrov, který uzavíral lagunu a byl téměř spojený s hlavním ostrovem pásem rozeklaných skal.

To vše ale bylo od něj ještě daleko. Neuměl si představit, že by se vláčel ještě další dvě hodiny až tam. Ale pak se mezi skalisky objevili dva muži.

Setkání

Nataniel viděl obě přibližující se postavy a to mu dodalo sil jít dál. Lidé, to mohlo znamenat loď a střechu nad hlavou, společnost a vidinu na návrat domů. Dračí ostrovy se zdály být naprosto liduprázdné a on už jich měl dost.

Ty postavy ale nebyly muži. Byli to dva kluci. A když se přiblížili o něco víc, zjistil, že to nejsou jen tak ledajací kluci. Byli to Frederik a Tom. A ve chvíli, kdy si byli zcela jistí, že je ona osamělá postava na obzoru opravdu Nataniel, se k němu oba dva rozeběhli.

Tom doběhl až k němu, zatímco Frederik zůstal stát pár metrů za ním, trochu rozpačitě Nata pozdravil, nervózně si hrábl druhou rukou do vlasů a pak na chvíli sklopil oči.

„Nate, stalo se něco hrozného," vychrlil na něho Tom, sotva se pozdravili.

„Nesedneme si někam do stínu?" přerušil ho Frederik a ukázal směrem k palmám. „Povíme si to tam."

Usadili se společně do stínu palem, Frederik si sundal z ramene toulec se šípy a položil ho do písku vedle svého luku a pak všichni vytáhli své zásoby. Oba chlapci měli také plátěné vaky, ve kterých si nesli pláště, láhve s vodou a jídlo - maso, sýr, čerstvý chleba a jablka. Nataniel k tomu přidal svou šunku a pomeranče, které mu zbyly.

„Jak daleko odtud kotvíte?" zeptal se, zatímco se hrabal ve vaku a hledal tam svou láhev.

„My nikde nekotvíme, Nate," odpověděl Frederik s povzdechem. „Princ Barim za tebou poslal malou rychlou loď s pětičlennou posádkou a kapitánem a my dva jsme se ještě s rytířem Jindřichem k té výpravě připojili. Když jsme odplouvali z Motýlích ostrovů, měli jsme na chvíli dojem, že jsme tě zahlédli, a pak se setmělo a už jsme tě znovu nenašli. Během toho silného lijáku jsme připluli sem a obepluli jsme z bezpečné vzdálenosti všechny ostrovy. Na druhé straně tohoto ostrova je moře mnohem hlubší a tam jsme zakotvili. Včera jsme se s panem Jindřichem vydali ráno na pevninu. Když jsme odešli, tak se nad lodí objevili draci. Létali nad námi už předchozího dne, ale neútočili na nás a my měli děla v pohotovosti, pokud by přece jen zaútočili. A když jsme byli už asi kilometr od lodi, uslyšeli jsme náhle sérii výstřelů z děla. Kapitán na ty draky zaútočil a dva z nich zastřelil. A ti další začali zuřit. Začali útočit na loď i na posádku. Podařilo se jim zabít ještě jednoho draka a dalšího těžce zranili. Ale jednoho postřelili jen lehce. Každopádně ty zraněné potvory popadly námořníky do zobáků. Bylo to hrozné, Nate, nebudeme ti snad ani vyprávět detaily. Buď je ukousaly nebo je zkrátka shodily do moře nebo smetly těmi svými velkými ocasy a při tom všem běsnění zuřivě mlátily do lodi ocasy, útočily na ni zobáky, dupaly po ní těma obrovskýma nohama..."

„Prostě ji rozmlátily," dopověděl to Tom za něj. „Žádná loď už není. Zbylo z ní pár prken, stěžně a jeden malý člun. Kapitán je vážně zraněný a všichni námořníci jsou mrtví. Ten těžce zraněný drak pak taky chcípl. Jeden z těch mrtvých draků leží na souši, tři další jsou ve vodě a moře je plné krve a hoduje tam na nich snad dvacet žraloků. Takže se ani nemůžeme dostat k ničemu z toho, co z lodě zbylo. Můžeme jen vytahovat trosky. Co ta tvoje lodička? Nechápu, jak se ti podařilo doplout až sem na takové hračce, co nebyla mezi vlnami ani vidět, ale doufám, že je celá?"

Ale Nataniel smutně zavrtěl hlavou. „Úplně jsem ji zničil při přistávání a ten poslední drak mi pak ještě včera vzteky rozbil všechno, co z ní zbylo. Zůstaly mi jen dva plováky, které jsem schoval na jednom z těch malých ostrůvků.“

„Takže jsme úplní trosečníci,“ konstatoval Tom nevěřícně.

Chvíli zaraženě mlčeli a obě dvě strany tu informaci vstřebávaly.

„Takže musíme zůstat kdovíjak dlouho na Dračích ostrovech,“ řekl Nataniel, „a to všechno kvůli mně.“

„A nebo kvůli mně?“ nadhodil Frederik. „Vydal by ses na tu cestu, kdyby nebylo mne? A co pirát Ralf Drak? Nemůže za to on, jestli unesl Gerenovu dceru? A nebo to raději svedeme na někoho mrtvého, třeba na krále Ulricha, pokud ten únos nařídil, a nebo na Gerena, ten za to vlastně může taky, když ho k tomu vyprovokoval.“

Tom se zvedl ze země a prohlásil. „Zatím si popovídejte, já jdu na dříví. Šli jsme sem od rána, Nate, kotvili jsme úplně na druhé straně ostrova a musíme tu někde přenocovat. Tak myslím, že by bylo dobré rozdělat pak později večer oheň.“

Frederik si povzdychl a chvíli se šťoural klacíkem v písku, než konečně zvedl hlavu a pohlédl Natanielovi do očí.

„Vlastně vůbec nevím, co bych měl říct,“ přiznal. „Říct, že se omlouvám, je asi strašně málo. Jsem dokonalý idiot. Ale říkal jsem si, jestli by nebyla dobrá omluva to, kdybych navrhl, abychom tě korunovali za vládce Dračích ostrovů, když už je ten druhý trůn obsazený. Co na to říkáte, vaše výsosti?“

Nataniel vyprskl smíchy a zavrtěl hlavou.

„Můžeš mi to všechno vůbec někdy odpustit?“ řekl Frederik už o něco vážněji. „Opravdu se omlouvám. Kdysi jsme byli kamarádi. Na jednu stranu si neumím představit, že by bylo všechno jako dřív. Nemůžeš se asi chovat, jako by se nic nestalo, když se toho stalo tolik. Na druhou stranu ale budeme, nevím jak dlouho, na opuštěném ostrově, tak by bylo docela hloupé, kdybychom spolu nemohli vyjít.“

Nataniel se na Frederika podíval se čtveráckým výrazem v očích. Omluvu samozřejmě slyšel rád, bylo v tom něco ozdravného a oba dva potřebovali ta slova slyšet. Ten, kdo je říkal i ten, komu byla určena. Na druhou stranu v tom ale nepotřeboval Freda vymáchat. Oba věděli své.

„No,“ řekl pomalu. „Koneckonců jsi byl mým nejhorlivějším zastáncem, málokdo tak věrně čekal na můj příchod a hájil mě proti všem, takže bych se na tebe vlastně ani zlobit neměl. Možná by to dokonce chtělo nějaký řád, když tak o tom uvažuji.“

Frederik se zasmál a dlouze se na Nataniela zadíval. „Jak ti vlastně teď mám říkat?“

Nataniel pokrčil rameny. „Myslíš, že by to bylo moc dlouhé, kdybys mě od teď oslovoval vaše královská výsosti?“

Frederik se pousmál. „A nebylo by lepší vaše nejvznešenější královská výsosti?“

Chvíli se bavili vymýšlením podobných hloupostí a smáli se spolu jako za starých časů. A ten smích tak nějak odplavoval vzpomínky na ty příšerné dva měsíce, kdy by se snad dokázali i zabít.

„Taky se omlouvám," řekl pak Nataniel zase už vážně.

„Ty se nemáš za co omlouvat," namítl Frederik.

„V určitém okamžiku jsem si myslel, že bych tě dokázal i zabít a nevím, co by se stalo, kdyby po mně tehdy při tom obědě rytíř Zbyšek neskočil," přiznal Nataniel. „A taky jsem ti strčil do truhly tu medvědí kůži. Věděl jsem, že se chytíš, když tě budu dostatečně provokovat a že pak na tebe už lehce někoho poštvu."

Frederik místo odpovědi podal Natanielovi ruku a ten ji pevně stiskl. Fred ho ale za ruku zatáhl, převalil menšího kamaráda z legrace do písku a začal se smát. Na tyhle vážné hovory ho moc neužilo a potřeboval tu chvíli odlehčit.

Nataniel vyskočil, oprášil ze sebe písek a vyčítavě se na něho podíval: „Takhle se chováš k jeho královské výsosti?"

„K nejvznešenější a nejmazanější královské výsosti," opravil ho Frederik a dodal, „pojď, půjdeme Tomovi pomoct s tím dřívím."

Nataniel se podíval na Frederika a byl si jistý, že jsou na dobré cestě k tomu, aby z nich byli opět přátelé a doufal, že všechno zase bude jako dřív. Ve skutečnosti už ale nikdy nic nebylo tak jako předtím. Frederik byl od té doby mnohem přemýšlivější, smířlivější a laskavější než předtím, a přitom si zachoval svou veselou povahu. Byl stále tím, kdo dokázal ostatní rozesmát, ale zároveň se choval mnohem dospěleji a Nataniel časem zjistil, že mu svou laskavostí a rozhodností občas připomíná Barima, kterého tak postrádal. Přesto to ale trvalo ještě nějaký čas a stálo je to ještě pár rozhovorů, než se dokázali spolu bavit úplně bez zábran.

Jezero

Noc, kterou strávili u ohně, byla rozhodně příjemnější než ty předchozí. Nataniel byl ráno odpočinutý a když všichni vstali a pojedli ze svých tenčících se zásob, Tom řekl: „Předpokládám, že se vrátíme k panu Jindřichovi."

Frederik zavrtěl hlavou. „Hodně jsem o tom v noci přemýšlel. Víme, že jsme tu uvízli a je už říjen. Zima tu asi nebude, ale mohlo by tu dost pršet, a tak si myslím, že si nemůžeme dovolit ztrácet čas. Kousek dál odtud jsme narazili na malý potok," dodal kvůli Natanielovi, „a já bych se chtěl podívat proti jeho proudu. Chtěl bych dojít na tu Dračí horu. Jednak bych rád viděl celý ostrov seshora. Pokud by tu žili nějací lidé, mohli bychom odtamtud zahlédnout stopy kouře. Samozřejmě to nepředpokládám, ale zjistit to musíme. A hlavně musíme najít místo, kde se usadíme. Což bude nejspíše někde kolem toho potoka. A taky by mě zajímalo, kde bydleli ti draci. Jestli tam nahoře neměli nějakou jeskyni. Samozřejmě bydlet na vrcholu hory je naprostá pitomost, ale neumím si představit, jak bychom si postavili dům. I když má Nataniel jednu sekerku a pilu, tak si myslím, že potřebujeme bydlet co nejrychleji. Může tu hodně pršet, tak budeme potřebovat střechu nad hlavou."

„Zapomněl jsem vám včera říct, že jsem tu ještě narazil na řeku," dodal Nataniel, „takže to je další možnost, kde se časem usadit, ale jinak souhlasím s Fredem, taky jsem si říkal, že to tu musíme prozkoumat."

„Takže tím chcete říct, že ten, kdo se vrací k panu Jindřichovi, jsem já, že ano?" podíval se na ně Tom.